

dog ikke troe mig forpligtet til at antage, at Straffelovens Mening vilde blive den bedste, hvis hans Endringsforslag blevne tagne til følge. Den ærede Forslagsstiller omtalte først en Paragraph, som han ikke har berørt i sine Endringsforslag, og jeg skal derfor ogsaa tillade mig et Par Ord om samme. Det er den nye Paragraph, som Udvalget har bragt i Forslag i 15de Capitel om Meened, Endringsforslag Nr. 78. Forslaget gaaer ud paa at bestemme, at et Vidne, der alene af Ubetænsomhed har undladt at meddele, hvad han vidste til Sagens Oplysning, skal straffes med Fængsel eller under særdeles for mildende Omstændigheder med Bøder. Den ærede Taler meente, at disse Straffebestemmelser vare altfor strenge; det er imidlertid i Udvalgets Betænkning fremhævet, at et Forhold af denne Bestaffenhed, naar der ikke gives særlig Regel derfor, rimeligvis vil falde ind under den almindelige Meeneds Straf, og den Paagjældende saaledes blive anseet med offentligt Straffearbejde. Det har af Systemerne, af Juristerne og vore Love været betragtet som tvivlsomt, om en Afvigelse fra Sandheden, hvor et Vidne eller en Part har gjort sig skyldig, kan dækkes med Kjærlighedslaabe, saaledes at man kan tage Hensyn til, at der ikke har været fuldt Forsæt til at afgive en urigtig Forklaring, men at denne hidrører fra Ubetænsomhed. Landets Høiesteret har imidlertid allerede i et enkelt Tilfælde udtalt, at, hvor det urigtige Udsagn virkelig maa siges at strive sig fra Leifindighed fra Partens Side — det var, som i Betænkningen anført, navnlig et saadant Tilfælde, at den paagjældende Høiesteretsdom afsjorde, og det Samme vilde vel blive Tilfældet med Hensyn til Vidner, at hvor der forelæe en saadan leifindig Omgang med Eden, en Ubetænsomhed, vilde det være altfor haardt at anvende Lovens almindelige Straf. Det er i Henhold til denne Høiesterets humane Opfattelse, at Udvalget har anseet det for rigtigt at optage en særlig Bestemmelse i denne Retning. Jeg skal tillade mig at tilføie, at flere Landes Lovgivninger have Bestemmelser af ganske beslægget Indhold, ja, dersom den ærede Taler vil kaste Blikket paa § 146, vil han see, at Lovudkastet selv indeholder en meget beslæg-

Bestemmelse; hvor der nemlig er Spørgsmaal om falsk Ed, aflagt af Syns- Skjens- og Taxationsmænd, tillader andet Stykke af denne Paragraph, at disse Mænd, naar de blot have gjort sig skyldige i mindre Mistligheder, kunne straffes med Fængsel, eller efter Omstændighederne med Bøder. Jeg troer derfor, at naar den ærede Landsthingsmand vil see ret paa det Forslag, som Udvalget har stillet, vil dette befindes at være meget billigt. Ganske vist kan Fængsel stige til Fængsel paa Bånd og Brød, og der kan altsaa falde en alvorlig Straf, men det bør dog ikke glemmes, hvilken Art Forbrydelse Taler er om, nemlig Meened, en af de allerfærligste for Retsfamsfundet, der rolter ved dets Grundvold, og som derhos efter sit Væsen yderst vanskelig opdages. — Den ærede Forslagsstiller's Endringsforslag til § 153 gaaer, som han selv bemærkede, egentlig blot ud paa en Redactionsforandring. Han har meent, at det vilde være rigtigt imellem Ordene „bestaaende“ og „Religionsfamsfund“ i Parenthes udtrykkelig at optage „anerkjendt eller taalt“, det vil sige, en Forklaring af Ordet „bestaaende.“ Den ærede Landsthingsmand har fortolket Ordet „bestaaende“ ganske rigtigt, men at tilføie en saadan Fortolkning i Lovforslaget, maa vistnok ansees for aldeles overflødig. Det maa nemlig ikke glemmes, at § 153 i Lovudkastet er optaget efter Loven af 3die Januar 1851, jeg troer § 8, der bruger den selsomme Betegnelse. Har det altsaa ikke hidtil været anseet for uørbændigt at optage en saadan Fortolkning, vil det vist heller ikke i Fremtiden blive det. Udtrykket „bestaaende“ blev efter en meget omstændelig Forhandling i Rigsdagen i sin Tid netop antaget, for dermed at udtrykke, at den tilsagte Bessjærmelse angik ikke blot Folkekirken og ikke blot de udtrykkelig anerkjendte Religionsfamsfund, men selv saadanne, der endnu ikke havde vundet offentlig Anerkjendelse, men dog vare taalte. — Det første Endringsforslag, at der i første Linie af Paragraphen istedetfor „den, der driver Spot,“ skulde sættes „den, der offentlig i Tale og Skrift eller ved Handling driver Spot,“ er i sit Væsen ligeledes kun en Redactionsforandring, men den er af en saa særdeles fin Bestaffenhed, at, dersom den kunde vinde det høie Things Misfald,